

BRANDON
SANDERSON

IŠKILIMO ŠULINYS

ANTRA KNYGA

MIGLOŠ
VAIKAI

Alma littera

PIRMA DALIS

HATSINO
ŠMĖKLOS
ĮPĖDINĖ

Šiuos žodžius rašau pliene – mat niekuo, kas neįrėžta į metalą, negalima pasitikėti.

1

KARIUOMENĖ TARSI TAMSI DĖMĖ slinko palei horizontą. Karalius Elendas Ventris nejudėdamas stovėjo ant Lutadelo gynybinės sienos ir žvelgė į priešų kareivius tolumoje. Aplink jį, neblaškomos vėjo, leidosi didelės pelenų snaigės. Tai nebuvo balsvai pilki pelenai, kuriuos matydavai sudegus ir užgesus medžio anglims, šie buvo gerokai tamsesni, galima sakyti, beveik juodi. Mat pastaruoju metu vėl atgijo Pelenų kalnai.

Elendas jautė, kad pelenai krenta jam ant veido ir drabužių, tačiau nekreipė į juos dėmesio. Tolumoje raudonas kaip kraujas saulės diskas beveik pasislėpė už horizonto. Paskutiniai besileidžiančios saulės spinduliai apšvietė kariuomenę, traukiančią atimti karalystės iš Elendo.

– Kiek jų? – tyliai paklausė Elendas.

– Manome, ne mažiau kaip penkiolika tūkstančių, – remdamasis į brustverą ir stambias plaštakas uždėjęs ant akmenų, atsakė Hamas.

Kaip ir visas miestas, gynybinė siena per daugybę metų buvo nuklota nemenku pelenų sluoksniu ir atrodė suodina.

– Penkiasdešimt tūkstančių kareivių... – mėšliai tarė Elendas.

Kad ir kaip stengėsi verbuoti naujokus, daugiau negu dvidešimties tūkstančių vyrų Elendui suburti nepavyko, o ir šie buvo tik

valstiečiai, pratybų aikštėje nepraleidę nė metų. Negana to, net ir tokias menkas pajėgas išlaikyti sunku. Jei maištininkai būtų radę lordo Imperatoriaus atjaus atsargas, galbūt viskas būtų buvę kitaip. O dabar iškilo rimta grėsmė, kad Elendo valdymas baigsis ekonominiu žlugimu.

– Kaip manai, ką mums daryti? – pasiteiravo Elendas.

– Neišmanau, Elai, – tyliai atsakė Hamas. – Ateities viziją visada kurdavo Kelseris.

– Bet kurti tuos planus padėjote ir jūs, – priminė Elendas. – Tu ir tavo bendražygiai – jūs buvote Kelserio komanda. Tai jūs sukūrėte strategiją, kaip nuversti Imperiją, ir ją įgyvendinote.

Hamas tylėjo, ir Elendui dingtelėjo, jog supranta, apie ką šis vyras galvoja. *Kelseris viskam vadovavo. Jis buvo sumanytojas, jis nebijojo drąsiai svajoti ir tas svajones vertė planais, kuriuos beliko įgyvendinti. Jis buvo maištininkų vadas. Genijus.*

Tačiau prieš metus, tą pačią dieną, kai žmonės, kurie taip pat buvo slapto jo plano dalis, įtūžę sukilo ir nuvertė savo dievą Imperatorių, Kelseris žuvo. Pasinaudojęs kilusia sumaištimi, sostą užėmė Elendas. O dabar rodėsi vis labiau tikėtina, kad jis praras viską, dėl ko Kelseris ir jo bendražygiai taip sunkiai dirbo. Kad visas anks-tesnes pergales suklos po kojomis tironui, kuris gali būti blogesnis ir už lordą Imperatorių. Niekingam ir suktam pagyrūnui, vadinančiam save *kilminguoju*. Vyriui, kuris dabar vedė savo kariuomenę į Lutadelą.

Elendo tėvui, Strafui Ventriui.

– Gal jums pavyktų kaip nors... atkalbėti jį nuo puolimo? – pasiteiravo Hamas.

– Gal ir pavyktų, – abejodamas tarė Elendas. – Žinoma, jei tik asamblėja nenuspręs kapituliuoti ir be kovos atiduoti miesto priešui.

– Jie ketina pasiduoti?

– Tiesą sakant, nežinau. Baiminuosi, kad taip. Ši kariuomenė juos labai įbaugino, Hamai. – *Ir aš tuo nesistebiu*, – pagalvojo Elendas. – Šiaip ar taip, po dviejų dienų vyksiančiame susitikime ketinu kai ką pasiūlyti. Mėginsiu vyrus įtikinti, kad nedarytų skubotų sprendimų. Šiandien grįžo Doksonas, ar ne?

Hamas linktelėjo.

– Visai neseniai, prieš pat pasirodant kariuomenei.

– Manau, reikėtų sušaukti gaujos susirinkimą, – tarė Elendas. – Gal visiems kartu pavyktų rasti išeitį?

– Visa gauja tikrai nesusirinks, – kasydamasis smakrą, atsakė Hamas. – Vaiduoklis grįš tik kitą savaitę, o kur iškeliavo Vėjas, žino nebent lordas Imperatorius. Apie jį jau keli mėnesiai neturime jokios žinios.

Elendas atsiduso ir papurtė galvą.

– Nieko geriau nesugalvoju, Hamai.

Nusisukęs jis vėl apžvelgė pelenų nuklotas apylinkes. Saulei nusileidus, priešo kariai uždegė laužus. Netrukus turėjo užslinkti migla.

Reikia grįžti į rūmus ir apsvarstyti gautą siūlymą, – tarė sau Elendas.

– Kur prašapo Vina? – vėl žvelgdamas į Elendą, paklausė Hamas. Jaunasis lordas sutriko.

– Nežinau, – pagaliau tarė. – Net nenumanau.

Tyliai nušokusi ant drėgnų grindinio akmenų, Vina pamatė aplink besitelkiančią miglą. Temstant balsvi rūko liežuviai ėmė tįsti, rangytis ir telktis į tumulus tarsi permatomi besiraizgantys vynuogienojai.

Didžiajame Lutadelo mieste viešpatavo tylą. Net ir dabar, praėjus metams po lordo Imperatoriaus mirties ir Elendo suformuotos naujos Laisvosios vyriausybės darbo pradžios, sutemus paprasti žmonės likdavo namuose. Jie bijojo miglos, ir ši baimė buvo senesnė už visus lordo Imperatoriaus įstatymus.

Budri ir įsitempusi Vina tyliai traukė per miestą. Skrandyje ji, kaip visada, degino alavą ir babitą. Alavas stiprino pojūčius, tad nakties tamsoje ji geriau matė. Babitas teikė fizinių jėgų, tad eiti buvo lengviau. Šiuos metalus ir dar varį, neleidžiantį deginantiesiems bronzą pajusti, kad ji naudojasi alomantija, Vina degino beveik nuolat.

Buvo žmonių, vadinančių ją paranojos auka. Tačiau Vina norėjo būti pasiruošusi. Šiaip ar taip, šis įprotis ne kartą išgelbėjo jai gyvybę.

Pasiekusi tylos gaubiamo skersgatvio galą, Vina sustojo ir atsargiai žvilgtelėjo už kampo. Ji niekada nesuprato, *kaip* degina metalus, tik prisiminė, kad darė tai visą gyvenimą ir instinktyviai nau-

dojosi alomantija, dar prieš Kelseriui tampant jos mokytoju. Tačiau dėl to Vina nesuko galvos. Ji buvo visiškai kitokia nei Elendas ir kiekvienam įvykiui logiško aiškinimo neieškojo. Vinai pakako žinoti, kad prarijusi kelis metalo gabalėlius galės naudotis jų teikiamomis galiomis.

Šias galias Vina nepaprastai vertino, nes žinojo, ką reiškia jų neturėti. Net ir dabar ji toli gražu neatrodė kaip kovotoja. Būdama laiba ir žemo ūgio, juodais plaukais ir išblyškusia veido oda, Vina puikiai suprato, kad kitiems atrodo silpna ir trapi. Tiesa, dabar ji nebebuvo perkarusi iš bado, ir niekas nebūtų jos palaikęs gatvėje gyvenančia mergiūkšte, kita vertus, joks vyras tikrai nebūtų jos išsigandęs.

Vinai tai patiko. Tai buvo jos pranašumas, o pranašumų šiai merginai reikėjo kaip oro.

Be to, jai patiko naktis. Kad ir koks didelis, dieną Lutadelas atrodė ankštas ir sausakimšas žmonių. O naktį skendėdama migloje Vina jautėsi tarsi panirusi į didžiulį debesį. Migla slopino visus garsus, ramino ir slėpė. Didžiulės aukštos pilys tapdavo šešėliuose dunksančiais kalnais, o vieni prie kitų besiglaudžiantys namai atrodė išplaukę ir liejosi į vieną pastatą tarsi žvakių pardavėjo išmesti sugadinti dirbiniai.

Nenuleisdama akių nuo kryžkelės, Vina pritūpė šalia namo. Tada susikaupusi uždegė plieną – vieną iš anksčiau prarytų metalų. Nuo jos akimirksniu nutįso visas pluoštas pusiau skaidrių mėlynų gijų. Matomos tik jai vienai, šios gijos nuo Vinos krūtinės driekėsi link artimiausių metalo šaltinių – visų metalų, kad ir kokios rūšies jie būtų. Kiekvienos gijos storis priklausė nuo metalo gabalo, link kurio ji tįso, dydžio. Vienos gijos vedė link bronzinių durų sklėsčių, kitos – link didelių geležinių vinių, kuriomis buvo prikaltos lentos.

Vina tylėdama laukė. Nė viena iš gijų nejudėjo. Deginant plieną, nebuvo sunku pamatyti, kad kažkas netoliese juda. Jei tie žmonės turėjo su savimi metalų, tįstančios ir paskui juos sekančios mėlynos gijos bėglius tuoj pat išduodavo. Žinoma, tai nebuvo pagrindinė plieno savybė. Vina atsargiai nuleido ranką, kyštelėjo pirštus į kapšėlį, tabaluojantį prie diržo, ir kiek galėdama tyliau išsitraukė vieną iš daugybės jame laikomų monetų. Kaip ir nuo visų kitų metalų, nuo šios monetos vidurio iki Vinos krūtinės taip pat driekėsi mėlyna gija.

Vina švystelėjo monetą aukštyn, tada mintyse sučiupo giją ir, vis dar degindama plieną, pastūmė pinigą. Veikiamas gana stiprios stūmio jėgos, metalo skritulėlis nušvilpė, brėždamas lanką migloje. Po akimirkos moneta nukrito vidury gatvės ir žvangtelėjo atsitrenkusi į grindinį.

Miglos verpetai tebesisuko. Net ir Vinai šie tumulai atrodė didžiuliai ir paslaptingi. Jie buvo gerokai tirštesni už įprastą rūką, be to, pakildavo kiekvieną naktį, nepriklausomai nuo oro sąlygų, plūdo sukdamiesi verpetu ir sruvo aplink Viną tarsi balsvi upokšniai. Vis dėlto Vina, sustiprinusi regą deginamu alavu, šiuose miglos verpetuose viską puikiai matė. Naktis jai rodėsi šviesesnė, o migla – ne tokia tiršta. Tačiau rūkas nesitraukė ir lydėjo ją kiekviename žingsnyje.

Miesto aikštėje šmėstelėjo šešėlis – matyt, atsiliepdamas į jos duotą ženklą, stumtelėtą ir per miglą nuskriejusią monetą. Atsargiai slinkdama į priekį, netrukus Vina pažino kandrą Orserą. Dabar jo kūnas buvo kitoks nei prieš metus, kai jis apsimetė lordu Renu. Vis dėlto plinkantis jo pakaušis ir niekuo neišsiskiriantis kūnas Vinai dabar buvo taip pat gerai pažįstamas.

Netrukus Orseras priėjo.

– Ar radote, ko ieškojote, panele? – paklausė jis ir pagarbiai, ir šiek tiek priešiška. Kaip visada.

Dairydamasi po tamsą, Vina papurtė galvą.

– Galbūt ir klydau, – tarė ji. – Gal ir *nebuvo* sekama.

Ištarus šiuos žodžius, Viną užplūdo švelnus liūdesys. Mat šią naktį ji nekantravo vėl pasigalynėti su Sargu. Mergina vis dar nežinojo, kas jis toks: mat pirmą naktį apsiriko ir palaikė jį Žudiku. O gal jis tikrai Žudikas? Vis dėlto Sargas, rodėsi, į Elendą beveik nekreipia dėmesio, užtat labai domisi Vina.

– Turėtume grįžti ant gynybinės sienos, – atsistojusi ir ištiesinusi pečius, ryžtingai tarė ji. – Elendas tikriausiai ims svarstyti, kur prapuoliau.

Orseras pritariamai linktelėjo. Staiga per miglą link Vinos atskriejo švilpiančių monetų spiečius.

Pastaruoju metu ėmiau svarstyti, gal aš – vienintelis, išsaugojęs sveiką protą? Argi kiti nesupranta? Jie jau taip ilgai laukia didvyrio – to paties, apie kurį kalbama Terio pranašystėse, – kad pradėjo labai lengvai kaitalioti nuomonę ir manyti, jog kiekvienas pasakojimas ir legenda – vien apie jį.

2

VINA REAGAVO AKIMIRKSNIU ir puolė į šalį. Ji spruko neįtikėtina greitai, o jai slystant drėgnais gatvės grindinio akmenimis pakilo ir suplazdėjo vėjo gūσιο pagauti kutais puošto jos apsiausto skvernai. Monetos atsitrenkė į grindinį Vinai už nugaros, atskėlė kelis akmens gabalėlius, o atšokusios ir vėl kildamos paliko migloje savotiškas šliūžes.

– Orserai, bėk! – riktelėjo Vina, nors kandra ir neragintas jau kūrė link artimiausio skersgatvio.

Pritūpusi, delnais ir padais liesdama vėsius grindinio akmenis ir degindama skrandyje saugomus alomantinius metalus, Vina apsisuko. Paskui dar uždegė plieną ir netrukus pamatė aplink besirandančias pusiau skaidrias mėlynas gijas. Ji įsitempusi laukė ir dairėsi...

Iš tamsos gaubiamos miglos atsikriejo dar vienas spiečius monetų ir paskui kiekvieną driekėsi po mėlyną giją. Nieko nelaukusi, Vina uždegė plieną, nukreipė monetas į tamsą ir pastūmė.

Aplink vėl įsiviešpatavo tylą.

Gatvė, kurioje ji dabar stovėjo, buvo plati net ir Lutadelo miestui, – tačiau abiejose jos pusėse dunksojo aukšti skajiečių gyvenami

namai. Ore tingiai sukosi miglos verpetai, ir juose nebuvo įmanoma įžiūrėti nei gatvės pradžios, nei pabaigos.

Netrukus iš miglos išniro aštuoni vyrai ir, laikydamiesi drauge, žengė prie Vinos. Mergina šyptelėjo. Vis dėlto ji *buvo teisi*: kažkas ją sekė. Tačiau Sargo tarp šių vyrų nebuvo. Šiems užpuolikams trūko Sargo savikliovos, lankstumo ir galios pojūčio. Ne, šie vyrai tik šiurkštūs stačiokai. Žmogžudžiai.

Vina pagalvojo, kad to ir reikėjo tikėtis. Jei *ji* būtų atžygiavusi su savo kariuomene užimti Lutadelo, taip pat pirmiausia būtų pasiuntusi būrį alomantų nužudyti Elendo.

Staiga pajutusi, kad kažkas spaudžia jai šoną, kad praranda pušiausvyrą ir kad prie juosmens kabojęs monetų kapšas skrieja šalin, Vina tyliai nusiplūdo. Mergina nutraukė jį laikančią virvelę ir leido priešininkui alomantui nustumti jos monetas. Žudikai turėjo bent vieną Svaidytoją – miglūną, gebantį deginti plieną ir stumti metalus. Tiesą sakant, mėlynos gijos tįso paskui *du* Žudikus, rodydamos prie diržų kabančius jų monetų kapšelius. Vina pasvarstė, ar neatsimokėti jiems tuo pačiu ir taip pat nuplėšti jiems tuos kapšus, tačiau šiai pagundai atsispyrė. Puikuotis savo pranašumu kol kas nebuvo jokio reikalo. Be to, tų monetų jai dar galėjo labai prireikti.

Neturėdama savų monetų, Vina negalėjo iš tolo pulti priešininkų. Kita vertus, jei tai drausminga ir patyrusi komanda, pulti ją laikantis saugaus atstumo nebuvo prasmės: priešo Svaidytojai ir Sekliai turėjo būti pasiruošę apsaugoti savo bendražygius nuo skriejančių monetų. Sprukti taip pat nebūtų buvę išmintinga. Mat šie vyrai atėjo čia ne tik dėl jos; jei pabėgtų, jie veikiausiai sutelktų dėmesį į pagrindinį savo žygio tikslą.

Niekas nesiūsdavo Žudikų susidoroti su asmens sargybiniais. Žudikus domino tik įtakingi žmonės. Tokie kaip Centrinės dominijos karalius Elendas Ventris. Vyras, kurį ji mylėjo.

Vina uždegė babilą, ir akimirksniu įsitempė, tapo budri ir visu kūnu pajuto grėsmę. *Tiesiai prieš mane – keturi Žudikai*, – pagalvojo ji, nenuleisdama akių nuo besiartinančių vyrų. Tie, kurie degino babilą, turėjo būti neįtikėtinais stiprūs ir gebantys pakelti skausmingiausias fizines bausmes. Priėję arti, tokie būdavo nepaprastai pavojingi. – *O vienas, nešinas mediniu skydu, yra Seklys.*

Vina apsimetė žengianti į priekį, ir besiartinantys Žudikai staiga ėmė trauktis. Aštuoni miglūnai galėjo įveikti vieną miglos vaiką, tačiau turėjo būti labai atsargūs. Abu Svaidytojai ėjo gatvės pakraščiais, kad galėtų stumti Viną iš abiejų šonų. Paskutinis vyras, tyliai stovintis šalia Seklio, matyt, buvo Rūklys, – tokiems dvikovose tekdavo antraeilis vaidmuo, mat jų darbas buvo slėpti savo bendražygius nuo priešininko stovykloje esančių alomantų.

Aštuoni miglūnai. Kelseris būtų juos įveikęs. Juk jis nužudė Plieininį. Tačiau Vina ne Kelseris ir dabar turėjo apsispręsti, ar jai tokia draugija įveikiama, ar ne.

Giliai atsidususi ir apgailestaudama, kad neturi nė rutulėlio atliekamo atijaus, ji uždegė geležį. Dabar Vina jau galėjo trūktelėti arčiausiai esančią monetą – vieną iš tų, kuriomis ją neseniai apipylė priešininkai, – bet negalėjo jos stumti, nes nedegino plieno. Sučiuropusi pinigą ir iš karto numetusi jį ant grindinio, Vina stryktelėjo, apsimetė stumianti monetą ir aukštai pašoko.

Tačiau vienas iš Svaidytojų nesutrikęs pastūmė monetą, ir ši nušvilpė šalin. Pagal alomantijos taisykles asmuo galėjo stumti arba traukti tik tiesiai priešais jį esančius metalinius daiktus, tad Vina akimirksniu liko be patikimo inkaro. Jei būtų mėginusi stumti monetą, būtų nuskriejusi į šalį.

Todėl ji vėl nušoko ant grindinio.

Tegul galvoja, kad mane užspeitė, – tarė sau Vina, nusileidusi vidury gatvės ir pritūpusi. Įgavę daugiau savikliovos, Žudikai ėmė slinkti link jos. – Taip, – pagalvojo Vina. – Žinau, apie ką mąstote. Ar čia tikrai miglos vaikas, nužudęs lordą Imperatorių? Ši paliegėlė? Ar taip gali būti?

Kartais ir aš savęs to klausiu.

Pirmasis Žudikas ją puolė, ir Vina negaišuodama ėmė gintis. Žybtelėjo iš makščių ištraukti Vinos durklai vulkaninio stiklo geležtėmis, o netrukus, jai staiga pritūpus, išvengus Žudiko smūgio kautynių lazda ir aštriais savo ginklų ašmenimis brūkstelėjus priešininkui per šlaunis, tamsoje plūstelėjo juodas kraujas.

Vyras riktelėjo iš skausmo ir sutrikdė iki šiol viešpatavusią nakties tylą.

Vinai drąsiai žengus į priešininkų būrį, vyrai nusiplūdo. Deginamu babitu sustiprinęs savo raumenis, Žudiko porininkas ją puolė,

tiksliu sakant – užgriuvo kaip audra. Jo kautynių lazda spėjo nukirsti Vinos miglos skraistės kutą, bet mergina puolė ant žemės, o tada vikriai pašoko ir šiaip taip išvengė trečiojo Žudiko.

Staiga pasipylė monetų kruša. Ištiesusi rankas, Vina jas nustūmė. Tačiau Svaidytojas taip pat nesiliovė stūmęs, ir jiedu susirėmė savotiškoje stūmimo dvikovoje.

Stumiant ir traukiant metalus, svarbiausia buvo stumiančiojo arba traukiančiojo kūno svoris. Kadangi monetos buvo tarp jos ir Svaidytojo, Vina buvo pasmerkta pralaimėti ir netrukus trenkėsi į Žudiką. Abu jie parvirto. Vina akimirksniu pasitraukė, kad Žudikas jos nepasiektų, ir Svaidytojas pargriuvo ant gatvės grindinio.

Staiga ji pamatė, kad iš kitos pusės link jos atlekia dar viena sauja monetų. Vis dar skriedama oru, Vina uždegė plieną ir dar labiau sustiprino kūną. Gijos atrodė tarsi susiraizgę ir susipynę mėlyni siūlai, tačiau jai nereikėjo atskirti monetų, kad galėtų jas nustumti.

Vos pajutęs Vinos prisilietimą, Svaidytojas liovėsi stūmęs savo monetas. Metalu skritulėliai pasklido rūke.

Leisdamasi Vina petimi trenkėsi į grindinio akmenis. Tada apsivertė, uždegusi babitą nesunkiai atgavo pusiausvyrą ir vikriai atsisosto. Nieko nelaukusi, mergina uždegė geležį ir stipriai trūktelėjo tolstančias monetas.

Šios švilpdamos ėmė skrieti atgal. Kai jos priartėjo, Vina liuoktelėjo į šalį ir pastūmė monetas link ateinančių Žudikų. Tačiau monetos iš karto pakeitė skriejimo kryptį. Ir per miglą šovė link Seklio. O šis jų nustumti negalėjo, mat, kaip ir visi miglūnai, turėjo tik vieną alomantinį gebėjimą – traukti geležimi.

Jis sumaniai šia savybe naudojosi, saugodamas Žudikus. Tačiau dabar Seklys pakėlė skydą ir, monetoms į jį atsitrenkus bei atšokus, dusliai suniurnėjo.

Tuo metu Vina neketino stovėti rankų sudėjusi. Ji tekina pasileido prie beginklio Svaidytojo, kuris sužeistas gulėjo ant grindinio akmenų jai iš kairės. Vyras iš nuostabos šūktelėjo, o kitas Svaidytojas kaip įmanydamas mėgino atkreipti į save Vinos dėmesį, tačiau pavėlavo.

Durklas pervėrė pirmajam Svaidytojui krūtinę ir šis mirė. Jis nebuvo Žudikas, tad negalėjo degindamas babitą sustiprinti fizinių

galių. Vina ištraukė durklą ir nurežė velioniui prie juosmens kabančią kapšeljį. Vyras dusliai sumurmėjo ir netekęs sąmonės susmuko ant grindinio akmenų.

Vienas, – sukdamasi ir jausdama kakta srūvantį prakaitą, pagalvojo Vina. Dabar šioje į koridorių panašioje gatvėje jai liko sudoroti dar septynis vyrus. Veikiausiai jie tikėjosi, kad mergina spruks. Tačiau, užuot taip ir padariusi, Vina juos puolė.

Pribėgusi prie Žudikų, Vina aukštai pašoko ir sviedė į juos monetų kapšą, nugvelbtą iš mirštančio vyro. Likęs Svaidytojas garsiai riktėlėjo ir skubiai nustūmė kapšą į šalį. Tačiau skriejančios monetos, Vinos laiku stumtelėtos, leido jai pakilti dar aukščiau ir prašvilpti Žudikams virš galvų.

Deja, vienas iš jų – tas, kuris buvo sužeistas, – pasielgė labai išmintingai ir pasitraukė, kad galėtų ginti Svaidytoją. Kai Vina nusileido, jis pakėlė kuoką. Pirmo smūgio ji išvengė, užsimojo durklu ir...

Staiga Vina akies kraštelium išvydo mėlyną giją. Tiksliau, mėlyną šmėstelėjimą. Ji reagavo akimirksniu: apsisukusi atsistūmė nuo durų skląščio ir pasitraukė. Ji tėsškėsi ant grindinio ir užsigavo šoną, bet tuoj pat viena ranka atsistūmė nuo akmenų. Atsistojusi iš inercijos dar kelias akimirkas slydo rasotu grindiniu, o tada sustojo.

Moneta jai už nugaros atsitrenkė į akmenį ir atšoko. Rodės, pinigų buvo taikytasi ne į ją. Ši moneta veikiausiai buvo skirta dar gyvam Žudikus saugančiam Svaidytojui. Jis tikriausiai neturėjo kitos išeities ir pinigą nustūmė.

Tik... kas šią monetą paleido?

Orseras? – paklausė savęs Vina. Vis dėlto tai būtų buvusi visiška kvailystė. Kandra ne alomantas, be to, jis niekada nebūtų ėmėsis iniciatyvos. Orseras ką nors darydavo tik paprašytas.

Svaidytojas taip pat atrodė gerokai suglumęs. Degindama alavą, Vina pažvelgė aukštyn ir išvydo ant gretimo namo stogo stovintį vyrą. Tamsų jo siluetą. Jis nesivargino slėptis.

Tai jis, – dingtelėjo jai. – Sargas.

Sargas liko stovėti ant aukšto stogo kraigo, ir nors Žudikai puolė Viną, veltis į šią kovą jis neketino. Matydama, kad į ją iš karto skrieja trys kautynių lazdos, mergina nusiplūdo. Vieno smūgio ji išvengė staiga atsitūpdama, kito – pasisukdama, o trečiam lazda užsimoju-

siam vyrui vikriai smeigė durklą į krūtinę. Šis žingtelėjo atatupstas, bet nepargriuvo. Išsilaikyti ant kojų jam padėjo deginamas babitas.

Kodėl Sargas daugiau nesikiša? – šokdama į saugesnę vietą, paklausė savęs Vina. – *Ir kam reikėjo leisti tą monetą į Svaidytoją, kuris puikiai geba ją nustumti?*

Užsigalvojusi apie Sargą, Vina vos nepalydėjo galvos, mat išleido iš akių Žudiką, kuris pritykinęs iš šono staiga ją puolė. Tai buvo tas pats vyras, kuriam Vina durklu buvo perrėžusi šlaunis. Vis dėlto mergina reagavo laiku ir smūgio išvengė. Tačiau dabar atsidūrė pavojingai arti kitų trijų priešininkų.

O šie puolė visi drauge.

Neįtikėtina, tačiau ir šį kartą dviejų smūgių Vinai išvengti pavyko. O trečia lazda kliudė jai šoną. Smūgis buvo toks stiprus, kad nubloškė Viną į kitą gatvės pusę ir ji trenkėsi į medines krautuvės duris. Mergina išgirdo triokštelėjimą, – laimė, lūžo durys, o ne jos kaulai, – ir pajutusi, jog pametė durklus, ji susmuko ant grindinio. Paprastam žmogui šis skrydis būtų buvęs mirtinas. Tačiau deginamo babito sustiprintas jos kūnas buvo gerokai tvirtesnis.

Vos gaudydama kvapą, Vina šiaip taip atsistojo ir uždegė alavą. Šis metalas akimirksniu sustiprino pojūčius – taip pat ir skausmą, – ir Vina, ką tik patyrusi sukrėtimą, vėl ėmė aiškiau mąstyti. Toje vietoje, kur pataikė Žudiko lazda, jai skaudėjo šoną. Vis dėlto sustoti Vina negalėjo. Juolab kad Žudikas vėl ją puolė ir užsimojo lazda virš galvos, ketindamas viską baigti.

Pritūpusi ir atrėmusi nugarą į duris, Vina uždegė babitą ir abiem rankomis stvėrė lazdą. Tada sudejavo, patraukė kairę ranką, sugniaužė kumštį ir taip stipriai trenkė į ginklą, kad kietmedis sutrupėjo nuo vienintelio jos smūgio. Žudikas kluptelėjo, o dešinėje rankoje likusiu lazdos galu Vina tvojo jam į tarpuakį.

Nors ir apsvaigęs, vyras išsilaikė ant kojų. *Žudikų nenugalėsi*, – dingtelėjo jai. – *Reikia nešdintis.*

Nekreipdama dėmesio į skausmą, Vina nėrė šalin. Žudikai dar mėgino ją vytis, tačiau mergina buvo lengvesnė, lieknesnė, o svarbiausia – greitesnė.

Apsukusi ratą, Vina vėl ėmė artintis prie Svaidytojo, Rūklio ir Seklio. Sužeistas Žudikas vėl žengė į priekį, ketindamas ginti saviškius.